

HOOFDSTUK 1

Het was geen gemakkelijke schooldag geweest voor Jeffrey Oostgaarde. Het begon met een repetitie wiskunde, waarvan hij helemaal niets snapte. En daarna had hij een Engelse spreekbeurt gehouden. Hij was zo zenuwachtig geweest dat hij een paar keer de draad van zijn verhaal was kwijt geraakt.

Het ergst van alles was dat hij een hekel had aan zijn klasgenoten. Hij had al eens aan zijn mentor gevraagd of hij misschien overgeplaatst kon worden naar een andere derde klas, maar die vond dat hij te weinig moeite had gedaan om zich aan te passen aan zijn medeleerlingen. Nu zat hij dag in dag uit opgescheept met een stelletje onbenullen die bovendien gevaarlijke pestkoppen bleken te zijn.

Gelukkig was hij tot maandagochtend van hen verlost. Hij was de bus uitgestapt en nu liep hij door de hal van het Amstelstation, op weg naar de trein. Met de roltrap bereikte hij het perron. Hij zocht een leeg bankje, want de trein zou pas over tien minuten komen. Toen hij ging zitten, keek hij in zijn tas waarin zijn pakje brood zat.

Meestal at hij in de kleine pauze het ene pakje met twee boterhammen leeg en in de grote pauze het andere, maar deze keer had hij zijn brood niet opgegeten, want tijdens de les verzorging hadden ze pannenkoeken gebakken.

Aan het einde van de les mochten zij hun eigen baksels opeten. De vorm liet wel wat te wensen over, maar de smaak was prima.

Net op het moment waarop hij overwoog om aan zijn laatste boterhammen te beginnen, kwamen er drie jongens aangelopen. Ze waren wat ouder dan hijzelf en ze zagen er nogal stoer uit. Niet bepaald het type jongens waar Jeffrey graag mee omging. ‘Hé Nick, kijk eens... die gozer zit op ons plekje’, zei de langste jongen.

‘Niet voor lang’, zei een van de andere twee.

Het volgende moment had Jeffrey de eerste knal te pakken. Voor hij het wist, was hij gewikkeld in een gevecht, waarvan meteen al duidelijk was dat hij de verliezer zou zijn. Wat kon hij beginnen tegen drie van die stevige vechtersbazen? Binnen de kortste keren lag hij op de grond waardoor zijn belagers de gelegenheid kregen om nog even door te gaan met slaan en trappen.

Even voordat zijn trein zou arriveren, kwam de metro aanrijden. Op dit station stoppen de trein en de metro aan weerszijden van hetzelfde perron.

‘Kap ermee, jongens’, riep een van hen. ‘De metro komt eraan.’ De deuren van de metro gingen open en de drie jongens sprongen naar binnen.

Jeffrey was even buiten bewustzijn geweest, maar de laatste gebeurtenissen had hij weer goed kunnen volgen. Hij zag de drie jongens in de metro zitten. De deuren gingen met een klap dicht. De metro reed weg. Vlak daarna kwam de stoptrein naar Utrecht het station binnen. Jeffrey streek met zijn hand langs zijn

lippen: bloed. En hij voelde de pijn in zijn linkerbeen, zijn borst, zijn hoofd. Maar toen hij zag dat de trein tot stilstand was gekomen, kwam hij in beweging. Hij dacht: Daar is mijn trein, ik moet hier weg, ik moet naar huis.

Hij hees zichzelf de trein in en gelukkig waren er maar weinig passagiers. Hij plofte ergens neer waar niemand hem kon zien. Laat vooral niemand zich met mij bemoeien, dacht hij.

De trein snelde voort in de richting Duivendrecht. Hij passeerde de Bijlmerbajes. Daar horen die lui thuis. Maar nee, ze lopen vrij rond. Zijn lip bloedde inmiddels niet meer. Maar alles deed pijn, hoe hij ook ging zitten. Als de conducteur nu maar wegblijft. Ik heb geen zin om aan een wildvreemde uit te leggen wat er is gebeurd. Hij had geluk, want er kwam geen conducteur. Het ritje waar hij altijd van genoot en dat maar kort duurde, was nu een kwelling en duurde voor zijn gevoel ontzettend lang. Hij zag de Arena en de eindeloze rijen flats in de Bijlmermeer. Tot overmaat van ramp stond de trein heel lang stil in het station Amsterdam Bijlmer. Waarschijnlijk had dat te maken met de verbouwing van het station, want hij zag een enorme graafmachine aan het werk, vlak naast het spoor. Een groepje werklieden liep over het perron en hij hoorde hen tegen elkaar schreeuwen. Dat was wel nodig ook, want een eindje verderop waren mannen bezig met boren. Als je nog geen hoofdpijn had, dan zou je het nu wel krijgen. Eindelijk zette de trein zich in beweging. Nog even en hij zou in Abcoude zijn.

Toen Jeffrey thuiskwam, raakte zijn moeder behoorlijk van streek. Geen wonder ook, want toen hij even later in de spiegel keek, was hij zelf ook wel onder de indruk van zijn gezwollen lip en zijn blauwe oog. Zijn moeder wilde precies weten wat er was gebeurd en of de daders misschien nog te achterhalen zouden zijn.

‘Mam, daar komen we toch nooit achter. Eentje heette Nick, maar wat schieten we daarmee op? Het is te hopen dat ik hen nooit meer zal zien.’

‘Die kans lijkt mij juist vrij groot, jongen. Zij maken, net als jij, gebruik van het openbaar vervoer, dus je zou hen iedere dag wel tegen kunnen komen.’

Terwijl zij bezig was om de gewonde plekken te behandelen, kwam Patrick binnen, de jongere broer van Jeffrey.

‘Hé, wat is met jou aan de hand?’, vroeg hij.

Jeffrey vertelde nogmaals wat hem was overkomen. Toen Patrick het verhaal had aangehoord zei hij: ‘Als ik jou was, zou ik voortaan maar op de fiets naar school gaan. Dan kun je die lui tenminste niet meer op het station tegenkomen.’

Maar hun moeder was het daar niet mee eens: ‘Ik vind niet dat je de dingen moet gaan ontwijken. Als je daar consequent mee doorgaat, dan zou je het huis niet meer uit kunnen komen. Nee, je gaat in de wintermaanden gewoon met de trein naar Amsterdam, want je weet net zo goed als ik hoe vaak het regent en stormt. Als het in de lente wat beter weer wordt, ga je weer fietsen.’

Jeffrey had ook al aan de mogelijkheid gedacht die zijn broertje had geopperd. Maar hij moest zijn moeder wel gelijk geven: Het zou te gek zijn om op grond van één zo'n gebeurtenis het besluit te nemen nooit meer met de trein te reizen.

Maar wat moest hij doen als hij die jongens weer op het station zou tegenkomen? Hij zou ervoor moeten zorgen in de buurt van andere reizigers te blijven. Die zouden hem in ieder geval kunnen beschermen.

De volgende dag was het zaterdag. Twee dagen vrij, wat heerlijk. Jeffrey maakte zijn huiswerk altijd op zondagmiddag, dus deze dag kon hij doen wat hij wilde. Zijn vader had gevraagd of hij zin had om 's middags samen met hem een autoritje te maken. In de krant had hij een aanbieding zien staan van een aantal software-programma's waar hij belangstelling voor had. De winkel bevond zich in Weesp, niet zover van Abcoude vandaan.

Na het middageten zouden zij vertrekken. Daardoor had hij nog genoeg tijd om even naar de bibliotheek te gaan, want hij wilde proberen of hij interessante boeken kon vinden over de Tweede Wereldoorlog. Die zou hij nodig hebben voor het werkstuk dat hij moest maken voor geschiedenis.

De bibliotheek ging pas om elf uur open. Op de fiets zou hij tien minuten nodig hebben. Maar toen hij om tien voor elf zijn fiets uit het schuurtje haalde, bleek de achterband lek te zijn. Boos zette hij de fiets weer terug. Vanavond plak ik hem wel, nam hij zich voor.

En nu ga ik op de fiets van mijn vader, daar zal hij vast geen bezwaar tegen hebben.

En zo kwam het, dat hij die ochtend toch als eerste bezoeker de bibliotheek binnen ging.

Hij koos drie boeken uit, waar veel foto's in stonden. Ze waren alle drie behoorlijk dik en zwaar en dat gaf hem het gevoel dat hij een goede keus had gemaakt. Toen hij terug fietste, kwam hij een fanfarekorps tegen. De majorettes droegen blauwe pakjes.

Omdat zij de hele straat in beslag namen, moest hij afstappen en een stukje over de smalle stoep lopen. Met belangstelling keek en luisterde hij naar het gezelschap. Zelf zou hij er niets voor voelen om zijn vrije tijd daaraan te besteden, maar nu hij die mensen zo bezig zag, voelde hij toch iets van bewondering voor hen.

Toen ze voorbij getrokken waren, stapte hij weer op de fiets.

Straks ga ik lekker in mijn nieuwe boeken bladeren, dacht hij.

‘Gezellig dat je met me mee gaat’, zei Jeffrey's vader toen zij in de auto zaten.

‘Ja. Gaan we straks ook nog even naar de videotheek? Ik wil wel weer een paar films huren.’

‘Goed. Je gaat ze zeker weer kopiëren?.’

‘Natuurlijk. Mijn verzameling videobanden is nooit groot genoeg.’

‘Maar bekijk je ze later nog wel eens?.’

‘Ja, het kan een paar jaar duren, maar er komt vanzelf een moment waarop ik denk: Die film wil ik weer eens bekijken.’

Zijn vader moest erom lachen. ‘Ik vind het goed hoor, dat je zo fanatiek bezig bent. Ik herken dat wel, want ik verzamelde vroeger ook van alles: Ansichtkaarten, speldjes, postzegels, van alles eigenlijk. Maar na een jaar of tien vond ik er niets meer aan.’

‘Wat heb je ermee gedaan?’

‘Sommige dingen heb ik verkocht, andere dingen heb ik weggegeven. Maar ik heb nooit iets in de vuilniszak gegooid. Dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen.’

Ze waren intussen in Weesp aangekomen. De auto werd achtergelaten op een parkeerterrein en achtereenvolgens werden de computerzaak en de videotheek bezocht.

Het reisje leverde wel het een en ander op: Zijn vader besteedde een behoorlijk bedrag aan nieuwe soft-ware en Jeffrey had drie speelfilms gehuurd.

‘Heb je nog voldoende lege banden thuis?’, vroeg zijn vader.

‘Ja, ik heb pas nog zo’n pak gekocht waar vijf banden in zitten. En iedere band duurt drie uur.’

‘Je hebt toch wel veel plezier van die twee oude videorecorders.’

‘Dat kun je wel zeggen. Ten eerste waren ze spotgoedkoop en ten tweede kan ik ze heel goed gebruiken.’

Toen zij de straat wilden oversteken om terug te gaan naar het parkeerterrein, kwam er een man aan lopen

die Jeffrey goed kende. Het was meester Van Rijckevorsel.

Hij gaf geschiedenis en was tevens de mentor van Jeffrey's klas.

‘Dag Jeffrey, wat zie je eruit, jongen. Het lijkt wel of je gevochten hebt.’

‘Dag meester’, zei Jeffrey. ‘Pap, dit is meester Van Rijckevorsel, mijn mentor van school.’

De beide mannen schudden elkaar de hand.

‘Mijn zoon is slachtoffer geworden van zinloos geweld’, zei zijn vader. En in het kort vertelde hij het verhaal zoals hij dat van zijn zoon gehoord had.

Toen meneer Oostgaarde uitgesproken was, vroeg meester Van Rijckevorsel: ‘Is er aangifte gedaan bij de politie?’

‘Nee’, antwoordde Jeffrey. ‘Wat voor zin heeft dat nou? De daders zijn spoorloos verdwenen.’

‘Als ik jou was, zou ik dat maar wel doen. Misschien laten ze je wel foto's zien van mogelijke daders.’

‘Aan die mogelijkheid hebben we niet gedacht’, zei meneer Oostgaarde. ‘Kom Jef, we gaan meteen even langs het politiebureau.’

Ze wilden naar de auto lopen, maar meneer Van Rijckevorsel had nog een laatste vraag: ‘Jeffrey, hoe zit het eigenlijk met onze excursie naar de bioscoop?’

Meneer Oostgaarde vroeg: ‘Wat bedoelt u?’

‘Nou, wij gaan volgende week vrijdag met de klas naar de nieuwe James Bond-film. Maar Jeffrey heeft als enige uit zijn klas gezegd dat hij nog niet wist of hij wel meeging.’

Jeffrey kreeg een kleur. Nu zou ook wel uitkomen dat hij de brief, die zijn mentor had uitgedeeld en bestemd was voor de ouders, in zijn tas had laten zitten.

‘Ik eh... natuurlijk ga ik mee, meester.’

Het was eruit voor hij een smoes kon bedenken.

‘En heb je ook toestemming van je ouders?’

Jeffrey keek zijn vader afwachtend aan.

‘Natuurlijk gaat hij mee’, zei meneer Oostgaarde. ‘Als de hele klas meegaat dan zie ik niet in waarom mijn zoon niet mee zou gaan.’

‘Dat is dan geregeld’, zei meneer Van Rijckevorsel.

Hij gaf Jeffrey en zijn vader een hand en daarmee was het gesprek tot een einde gekomen.

Toen ze even later in de auto zaten, zei Jeffrey: ‘De meester heeft ons een brief meegegeven over dat uitje naar de bioscoop. Maar omdat ik er eigenlijk geen zin in had, heb ik hem niet aan jou gegeven.’

‘En waarom had je geen zin?’

‘Omdat ik een hekel heb aan mijn klas. Ik word bijna elke dag gepest en nou moet ik ook nog eens op mijn vrije vrijdagmiddag met hen mee naar de bioscoop.’

‘Maar je gaat toch zo graag naar de bioscoop? En die James Bond-film heb je nog niet gezien.’

‘Dat is allemaal niet zo belangrijk, pa. Ik zit constant met die etters van Sjoerd, Maurits en Wesley opgescheept. Ze nemen me bijna iedere dag wel een keer te grazen.’

‘Ik neem aan dat je dat ook met je mentor besproken hebt toen je vroeg of je naar een andere klas mocht. En wat heeft hij toen gezegd?’